

ปฏิรูปประเทศไทย

“การบริหารประเทศให้ได้ผล”

ประเวศ วะสี

- การบริหารเชิงยุทธศาสตร์
- นายกรัฐมนตรีกับสภายุทธศาสตร์ชาติ

ประเทศไทยวิกฤตสุดๆ จนทุกฝ่ายเห็นตรงกันว่าต้องมีการเปลี่ยนแปลงขั้น
รากฐาน

ในการที่การปฏิรูปประเทศไทยเป็นระเบียบวาระแห่งชาติ ดังที่ปรากฏใน
รัฐธรรมนูญ ๒๕๕๗

คนไทยควรจะพิจารณาปัญหาของประเทศไทยโดยรอบด้าน ซึ่งซับซ้อนมาก

อย่าไปคิดว่าเกิดจากใครคนใดคนหนึ่งคนเดียว

แต่เป็นปัญหาเชิงระบบ เป็น**ความล้มเหลวเชิงระบบ (System failure)** ของ
ประเทศไทย ระบบการบริหารประเทศล้มเหลวเกือบจะโดยสิ้นเชิง

ในการปฏิรูปประเทศให้เป็นอารยประชาธิปไตยนั้นต้องคำนึงถึงระบบบริหาร
ประเทศที่ได้ผลด้วย

๑.

จิตสำนึก โครงสร้าง พฤติกรรม

การที่ประเทศไทยจะมีความเป็นปกติและยั่งยืนนั้น ต้องมีบูรณภาพหรือความเป็นองค์รวมในทุกระดับ และความสมดุล ในการนี้ต้องการ

(๑) จิตสำนึก แห่งความเป็นองค์รวม

(๒) โครงสร้าง ที่ถูกต้อง

(๓) พฤติกรรม ของบุคคล องค์กรและสถาบันต่างๆ ในสังคม

จิตสำนึก โครงสร้าง และพฤติกรรม สัมพันธ์กัน ที่ประเทศไทยวิกฤตสุดๆ เพราะมีปัญหาในทั้ง ๓ ข้อ

คนไทยอยู่ในสังคมอำนาจนิยมมานานตั้งแต่กรุงศรีอยุธยา จึงมีจิตสำนึกเล็กหรือจิตเล็ก คือ จิตที่เห็นเล็กๆ เป็นส่วนเป็นเสี้ยวไม่เห็นองค์รวม เช่น เห็นแก่ตัว เห็นแก่พรรค เห็นแก่พวก เห็นแต่เฉพาะองค์กรและสถาบันของตัวเอง ขาดจิตสาธารณะ ขาดการเห็นแก่ส่วนรวม หรือสำนึกเป็นองค์รวม หรือรับผิดชอบต่อส่วนรวม เรามาอยู่ร่วมกันเป็นสังคมใหญ่แล้ว แต่จิตเล็ก เป็นเรื่องไม่เข้ากัน

โครงสร้าง ประเทศไทยปกครองโดยรวมศูนย์อำนาจ โครงสร้างการปกครองนี้ก่อให้เกิดปัญหาเกือบทั้งหมดทุกชนิด

พฤติกรรม พฤติกรรมของนักการเมืองเป็นที่รู้จักกัน พฤติกรรมข้าราชการก็ว่ากันว่าเข้าขามเย็นขาม พฤติกรรมตำรวจก็เป็นที่รู้จักกัน พฤติกรรมอาจารย์มหาวิทยาลัยอาจไม่เป็นที่รู้จักกัน อาจกล่าวว่าไม่มีพฤติกรรมที่ทำให้มหาวิทยาลัยเป็นหัวรถจักรทางปัญญาพาประเทศออกจากวิกฤต หรือคือ ไม่มีพฤติกรรมสร้างความเข้มแข็งทางปัญญาให้ประเทศ ถ้าประเทศปัญญ่อ่อนแล้วจะเป็นอย่างไร

หากการปฏิรูปประเทศไทยภายใน ๑ ปีจากนี้ไป คือการเขียนรัฐธรรมนูญขึ้นใหม่ และ
ปฏิรูปกฎหมายที่สำคัญๆ ที่เป็นการ**ปฏิรูปโครงสร้าง**

จิตสำนึกและพฤติกรรมของนักการเมืองที่ดี ของข้าราชการที่ดี ของอาจารย์มหาวิทยาลัยก็
ดี คงจะไม่เปลี่ยนแปลงในเร็ววัน ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อระบบประชาธิปไตยorrลประโยชน์หรืออารย
ประชาธิปไตย

เพราะระบอบประชาธิปไตยที่ดีควรมีระบบการบริหารประเทศที่ได้ผลด้วย

ระบบบริหารประเทศไทยล้มเหลว ไม่สามารถแก้ปัญหาความยากจนได้ ไม่สามารถอนุรักษ์
และจัดการ การใช้ทรัพยากรอย่างเป็นธรรมและยั่งยืน ไม่สามารถจัดระบบการศึกษาที่สร้างความ
เข้มแข็งทางปัญญาให้ประเทศ ไม่สามารถแก้ความขัดแย้งรุนแรง เช่น ที่จังหวัดชายแดนใต้ ฯลฯ
อาจจะเรียกว่าไม่สามารถบริหารอะไรๆ ให้ได้ผล จ่อๆจะเป็นรัฐล้มเหลว ทำให้ปัญหาต่างๆสะสม
มากขึ้นจนวิกฤติ

ฉะนั้นในการปฏิรูปประเทศไทย จึงควรคำนึงถึงการบริหารประเทศที่ได้ผล พร้อมกันไป
ด้วย

๒.

ประเทศเครื่องหลุด

การประกอบเครื่องประเทศไทย

รถยนต์มีส่วนประกอบประมาณ ๑๐,๐๐๐ ชิ้น ถ้าทุกส่วนประกอบกันเข้าอย่างถูกต้อง รถก็วิ่งได้อย่างราบรื่น จะให้ไปสู่จุดหมายใดก็ได้ตามเจตน์จำนงของผู้ขับ

ร่างกายของมนุษย์ก็เป็นเช่นเดียวกัน ถ้าเซลล์และอวัยวะทั้งหมดมีความถูกต้องและเชื่อมโยงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เราก็มีความเป็นคนที่สุขภาพดีและอายุยืน

รถยนต์ที่เครื่องหลุดออกจากกันย่อมวิ่งไม่ได้ไม่ว่าจะเร่งเครื่องเท่าไร

ร่างกายที่ไม่สมประกอบ ปอดไปทาง ตับไปทาง หัวใจไปทาง ย่อมไม่สามารถดำรงความเป็นคนที่ปรกติสุขได้

ประเทศไทยเหมือนประเทศเครื่องหลุด

ที่ส่วนต่างๆ หลุดออกจากกันเป็นส่วนๆ ไม่ประกอบกันเข้ามาให้รถยนต์ประเทศไทยวิ่งไปสู่จุดหมายได้อย่างราบรื่น แม้เร่งเครื่องก็วิ่งไม่ได้ ถ้าประกอบเครื่องประเทศไทย

อย่างน้อย ๘ เรื่อง ต้องบูรณาการกันเข้ามาด้วยกัน คือ

เศรษฐกิจ - จิตใจ - สังคม - วัฒนธรรม - สิ่งแวดล้อม - สุขภาพ - การศึกษา - ประชาธิปไตย

เรื่องเหล่านี้ล้วนหลุดกันเป็นส่วนๆ เช่น เศรษฐกิจเอาเงินเป็นตัวตั้ง ไม่บูรณาการกับอีก ๗ เรื่อง การศึกษาเอาวิชาเป็นตัวตั้งไม่บูรณาการกับอีก ๗ เรื่อง ประชาธิปไตยมองแต่การเลือกตั้ง โดยไม่บูรณาการกับอีก ๗ เรื่อง

เรื่องชุมชนท้องถิ่นต่างๆ ที่เป็นฐานของประเทศก็ถูกทอดทิ้ง

การพัฒนาก็เอากรรมเป็นตัวตั้ง กรรมแยกส่วนเป็นเรื่องๆ

การพัฒนาคนในพื้นที่ขึ้นกับหน่วยงานเกือบ ๒๐ หน่วยแต่ละหน่วยขึ้นกับส่วนกลาง เรื่องน้ำก็ขึ้นกับหลายกรม หลายกระทรวง

กระทรวงต่างๆ พัฒนาเชิงยุทธศาสตร์ไม่เป็น เพราะการบริหารเชิงยุทธศาสตร์ต้องข้ามกระทรวง แต่ละกระทรวงเน้นที่คุ่มกรมซึ่งเป็นแท่งอำนาจเป็นแท่งๆ

ฯลฯ

ทุกอย่างถูกชำแหละและตัดขาดจากกันเป็นส่วนๆ

การชำแหละสุกรหรือชำแหละโคออกเป็นส่วนๆ ทำให้สิ้นชีวิต

ชีวิตเกิดจากการเชื่อมโยง เช่น อวัยวะต่างๆ เชื่อมโยงกันเกิดเป็นชีวิต มีจิตใจ และจิตวิญญาณ

การพัฒนาคือการเชื่อมโยง

การประกอบเครื่องประเทศไทย คือ การทำให้ส่วนต่างๆ เชื่อมโยงกัน เกิดเป็นประเทศไทยที่มีชีวิต

๓.

เรื่องที่ต้องปฏิรูป

คสช. ได้รวบรวมความคิดเห็นจากฝ่ายต่างๆ เห็นว่าการปฏิรูปประเทศไทย มี ๑๑ เรื่อง และจะนำมอบข้อมูล ๑๑ เรื่อง ให้แก่สภาปฏิรูปที่กำลังจัดตั้งขึ้นเพื่อดำเนินการต่อไป เรื่องใหญ่ๆ ที่ควรปฏิรูปคงจะเห็นตรงกันเป็นส่วนใหญ่ ถึงจะเห็นต่างกันบ้างก็ไม่เป็นไร เมื่อดำเนินการไปก็อาจจะเพิ่มหรือลดได้อีก

เรื่องที่ควรปฏิรูปที่จะกล่าวถึงในที่นี้ก็คล้ายกับที่รู้จักอยู่ทั่วไป แต่เป็นอีกสำนวนหนึ่งและมีส่วนเหลือม เพื่อเน้นบางแง่มุม

ในที่นี้จะกล่าวถึงเรื่องที่ต้องปฏิรูป ๙ เรื่อง คือ

(๑)ปฏิรูปวิธีคิดและจิตสำนึก ถือเป็นการปฏิรูปที่ลึกและยากที่สุด แต่จะให้ผลยั่งยืน คนไทยมีจิตเล็กเป็นส่วนเป็นเสี้ยว ไม่สามารถเห็นเรื่องใหญ่ของส่วนรวม จึงคิดเล็กคติน้อยขัดแย้ง แบ่งแยก ไม่สามารถทำงานใหญ่ของส่วนรวมให้สำเร็จได้ เป็นอย่างนี้กันโดยทั่วตลอด แม้ในหมู่อาจารย์มหาวิทยาลัย และในแวดวงการสื่อสาร ทั้งๆ ที่เป็นเมืองพุทธ ที่พุทธศาสนามีวิธีคิดเชิงกระแสของเหตุปัจจัยอย่างต่อเนื่อง ไม่คิดแบบตายตัวแยกเป็นข้างเป็นขั้ว แต่คนไทยก็คิดเชิงแยกข้างแยกขั้วเชิงปฏิบัติต่อฝ่ายตรงข้ามอย่างรุนแรง วิธีคิดแบบนี้อาจจะเหมาะสมกับสมัยพระนเรศวรชนช้าง แต่สมัยนี้สภาพความจริงเชื่อมโยงกันหลายมิติอย่างซับซ้อน การคิดเชิงปฏิบัติทำให้ออกจากวิกฤตความซับซ้อนไม่ได้ แต่เรายังคิดแบบง่ายและเป็นเส้นตรง (Simple and linear) เชิงปฏิบัติ ซึ่งไม่เข้ากับความจริงใหม่ที่ซับซ้อน

การรู้เล็กๆ น้อยๆ เป็นเพียงบางส่วนทำให้ทะเลาะขัดแย้งกันสูง เหมือน “ตาบอดคลำช้าง” ที่ไม่เห็นช้างทั้งตัวแล้วทะเลาะกันใหญ่

การสร้างประเทศยุคใหม่ คนไทยต้องมีจิตใหญ่ เห็นความเป็นองค์รวมที่อยู่เหนือความหลากหลาย สามารถคิดเรื่องใหญ่ๆ ได้ไม่มาเอาเรื่องเอาราวกันด้วยเรื่องเล็กๆ น้อยๆ

จิตเล็กเกิดขึ้นเพราะคนไทยอยู่ในสังคมที่ใช้อำนาจมาช้านาน แต่เนื่องจากอยู่ในภูมิประเทศที่มีอาหารสมบูรณ์ จึงไม่ต้องดิ้นรนต่อสู้ ทำให้จิตไม่เติบโตขึ้นตามกายสังขารของสังคม แต่บัดนี้

ความคิดและจิตสำนึกเล็กไม่เข้ากันกับความใหญ่และซับซ้อนของสังคมสมัยใหม่แล้ว การปฏิรูปวิธีคิดและจิตสำนึกจึงเป็นการปฏิรูปที่ลึกที่สุด ที่ต้องช่วยกันคิดว่าจะทำอย่างไร โดยเฉพาะการปฏิรูปการศึกษาและปฏิรูปการสื่อสาร

(๒) สร้างพลังพลเมืองที่เข้มแข็ง สมัยโบราณรัฐหวังให้ราษฎรเป็นเพียงไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินที่อยู่ใต้อำนาจของรัฐ ในสังคมประชาธิปไตย ต้องการประชาชนที่มีความเป็นพลเมือง คือมีศักดิ์ศรีและคุณค่าแห่งความเป็นคน มีจิตสาธารณะ มีข้อมูลความรู้ มีเหตุมีผล สามารถรวมตัวร่วมคิดร่วมทำเป็นสังคมที่เข้มแข็งหรือประชาสังคม สังคมที่เข้มแข็งจะทำให้เศรษฐกิจดี การเมืองดี และศีลธรรมดี

พลังพลเมืองหรือสังคมเข้มแข็งเป็นปัจจัยชี้อนาคตประเทศ

ในการปฏิรูปประเทศไทยต้องใส่ใจประเด็นนี้ให้ดี ควรใส่ไว้ในธรรมนูญ และกำหนดเครื่องมือที่เสริมสร้างพลังพลเมืองให้เกิดเต็มประเทศ

(๓) ฐานประเทศต้องแข็งแรง – ชุมชนท้องถิ่นจัดการตนเอง

โครงสร้างใดๆจะมั่นคงฐานต้องแข็งแรง ประเทศก็เช่นเดียวกัน ฐานของประเทศ คือชุมชนท้องถิ่น การรวมศูนย์อำนาจการปกครอง คือการทำลายฐานของประเทศให้อ่อนแอประเทศทรุด ในการปฏิรูปประเทศคราวนี้ต้องคืนอำนาจไปให้ประชาชนปกครองตนเองในรูปของชุมชนจัดการตนเอง ท้องถิ่นจัดการตนเอง จังหวัดจัดการตนเอง ต้องสนับสนุนให้องค์กรชุมชนท้องถิ่นเข้มแข็งทุกทาง รวมทั้งการมีบทบาทในการกำหนดนโยบายระดับชาติด้วย

(๔) สัมพันธภาพใหม่ระหว่างท้องถิ่น ระบบราชการ ระบบการเมือง – “สามเหลี่ยมแห่งการบริหารบ้านเมืองที่ดี”

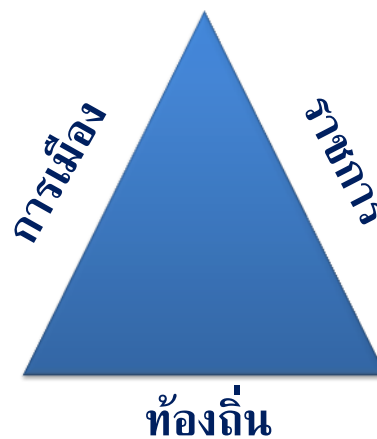
การปกครองแบบรวมศูนย์อำนาจที่ผ่านมา ทำให้เกิดสัมพันธภาพแบบ “แท่งดำ” (รูปที่ ๑ ก) ที่อำนาจการเมืองครอบงำแบบเบ็ดเสร็จทั้งระบบราชการและท้องถิ่นทำให้ความไร้สมรรถนะและความฉ้อฉลปกคลุมทั้งประเทศทั้งหมด จำเป็นต้องจัดสัมพันธภาพใหม่ ให้ท้องถิ่นปกครอง

ตนเอง ดังกล่าวในข้อ (๓) ระบบราชการมีอิสระ มีศักดิ์ศรี มีความรู้สามารถสนับสนุนท้องถิ่นเชิงนโยบายและวิชาการ และสนองนโยบายที่ดีของฝ่ายการเมืองและสามารถหักท้วงนโยบายที่ไม่ดี ฝ่ายการเมืองทำหน้าที่ทางนโยบายโดยไม่ไปล้วงลูกการปฏิบัติของฝ่ายราชการประจำเพื่อแสวงหาผลประโยชน์

สัมพันธภาพใหม่ต้องการเปลี่ยนแปลงชั้นพื้นฐานเชิงโครงสร้าง และพฤติกรรมของทุกฝ่าย

(ก) สัมพันธภาพเก่า

(ข) สัมพันธภาพใหม่

รูปที่ ๑ การปกครองแบบรวมศูนย์อำนาจ (ก) กับสัมพันธภาพใหม่

(๕) สังคมที่เป็นธรรม-การปฏิรูปการกระจายทรัพยากรที่ไม่เป็นธรรม การกระจายทรัพยากรที่ไม่เป็นธรรมก่อให้เกิดความบีบคั้นประเทศต่างๆทาง ตามปรากฏการณ์ที่เรียกว่า ๑๐ : ๙๐ และ ๙๐ : ๑๐ คือ คน ๑๐% เป็นเจ้าของทรัพยากร ๙๐% แต่คน ๙๐% เป็นเจ้าของทรัพยากรเพียง ๑๐% อันหมายความว่าทรัพยากรเกือบทั้งหมดของประเทศไปอยู่ในมือคนส่วนน้อย ทรัพยากรที่เหลือสำหรับคนส่วนใหญ่เหลือน้อยเกินไป ก่อให้เกิดการบีบคั้นต่างๆ เช่น คนจนจนเกิน ไม่พอกินไม่พอใช้ ไม่พอพัฒนาคุณภาพของลูก ข้าราชการ ทหาร ตำรวจ ครู อาจารย์ เงินเดือนต่ำเกินไป ไม่ตั้งใจ

ทำงาน ไปหาทางหารายได้เพิ่มโดยสุจริตบ้างไม่สุจริตบ้าง การทุจริตฉ้อฉลต่างๆ เป็นนิสัย ความขัดแย้งและความรุนแรงเต็มสังคม งบประมาณวิจัยมีน้อย ครูบาอาจารย์ไม่วิจัย ไม่สร้างความรู้และปัญญาให้ประเทศ ทำให้ประเทศเป็นโรคบกพร่องทางปัญญา หาทางออกจากวิกฤติไม่ได้

การศึกษาให้ทราบข้อมูลการกระจายทรัพยากรที่ไม่เป็นธรรม และนำไปสู่การรับรู้สังคมอย่างกว้างขวาง เพื่อให้เกิดเจตนาธรรมทางสังคมที่จะปฏิรูปการกระจายทรัพยากรให้เป็นธรรม จึงเป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่จะขับเคลื่อนประเทศไทยออกจากวิกฤติการณ์ของความไม่เจริญ

(๖) การปฏิรูประบบความยุติธรรม ความยุติธรรมเป็นปัจจัยสำคัญของการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข การไม่ได้รับความยุติธรรมก่อให้เกิดแผลลึกในจิตใจ คนที่เสียเปรียบและไม่ได้รับความยุติธรรมมีมาก โดยคนที่ได้เปรียบไม่รู้การดำรงอยู่ของความยุติธรรม ควรศึกษาสำรวจคนที่ไม่ได้รับความยุติธรรมทั่วประเทศ เพื่อใช้ข้อมูลเป็นฐานไปสู่การปฏิรูประบบ ซึ่งทำได้ยากอย่างยิ่งเพราะเกี่ยวข้องกับตำรวจ อัยการ ตุลาการ ซึ่งแต่ละอาชีพก็มีตัวตนและสถาบันที่แข็งแกร่ง แต่ก็มีควมจำเป็นต้องปฏิรูป

(๗) ระบบการต่อต้านคอร์รัปชัน การคอร์รัปชันเปรียบเสมือนเชื้อโรคหรือมะเร็งซึ่งร่างกายจำเป็นต้องมีภูมิคุ้มกัน เพื่อป้องกันเชื้อโรคและมะเร็ง ไม่ให้ลุกลาม แม้การจัดความสัมพันธ์ใหม่ในการบริหารบ้านเมืองที่ดีจะลดคอร์รัปชันไปได้มาก แต่ก็จะไม่หมดไป จำเป็นต้องมีระบบการต่อต้านคอร์รัปชันที่เข้มแข็ง การต่อต้านคอร์รัปชันก็จะไปพัฒนาระบบอื่นๆ ให้ดีขึ้นด้วย องค์กรต่อต้านคอร์รัปชันที่ริเริ่มโดยภาคเอกชน มีวิธีคิดเชิงยุทธศาสตร์ที่ดี ต้องทำให้การต่อต้านคอร์รัปชันเป็นระเบียบวาระแห่งชาติที่ทุกภาคส่วนเข้ามาทำงานอย่างเชื่อมโยงกัน

(๘) ความสามารถในการกำหนดทิศทางนโยบายของประเทศ คนหรือประเทศแม้แข็งแรง แต่ถ้าทิศทางที่เดินไปเป็นทิศทางที่ผิด ก็จะประสบภพภัยต่างๆ อาจถึงเอาชีวิตรอดไม่รอด โลกปัจจุบันไม่เหมือนสมัยพระนเรศวรชนช้าง ที่มีความเชื่อมโยงและซับซ้อนยิ่ง มีภัยอันตรายใหม่ๆ ที่เข้าใจว่าการยกทัพไปโจมตี เช่น การโจมตีทางเศรษฐกิจการเงินที่ประเทศหายหน้าทันที การรุกรานทางข้อมูลข่าวสาร วัฒนธรรม เรื่องพลังงาน เรื่องลัทธิอุดมการณ์ เรื่องการก่อการร้าย สิ่งทั้งหลายทั้งปวงถ้าเราไม่รู้เท่าทันล้วนก่อความพินาศแก่เรา เมื่อคุณทักษิณเป็นนายกรัฐมนตรีและขอคุยกับผม

เป็นการส่วนตัว เรื่องหนึ่งที่ผมเสนอ คือ“การวิจัยยุทธศาสตร์ชาติ” ให้เรารู้ความจริงหมดทั้งโลก และวาง position ของประเทศที่ถูกต้อง

ความสามารถในการกำหนดทิศทางและนโยบายของประเทศมีต่ำมากไม่ว่าจะเป็น **กรม.** ระบบราชการ มหาวิทยาลัย สื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยซึ่งควรทำหน้าที่ในสร้างสมรรถนะทางนโยบาย เกือบไม่ได้ทำหน้าที่นี้เลย

นโยบายสาธารณะของเราจึงเหลวไหลและทะ และก่อความเสียหายใหญ่โตแก่บ้านเมือง อย่างที่เห็นๆ นโยบายสาธารณะเป็นเรื่องที่มีผลกระทบใหญ่ เช่น เรื่องนโยบายทรัพยากรและพลังงาน ถ้ามีความถูกต้องจะหายจนทั้งประเทศ

สมรรถนะในการกำหนดทิศทางนโยบายที่ถูกต้องจึงเป็นเรื่องที่จะต้องทำให้ได้

(๙) ระบบปัญญาของประเทศอ่อนแอ – การศึกษา – การวิจัย – ข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร

คนปัญญาอ่อนก็ยากที่จะมีชีวิตรอด

ประเทศที่ปัญญาอ่อนก็จะไม่ประสบความสำเร็จ วุ่นวาย วิกฤต และออกจากวิกฤตไม่ได้

ปัญญาของประเทศอยู่ที่บุคคล กลุ่ม องค์กร สถาบันต่างๆ สามารถรับรู้ความจริง ใช้เหตุใช้ผลวิเคราะห์สังเคราะห์ให้เข้าใจความจริงที่ซ่อนลึก ตัดสินใจโดยใช้ความจริง มีปัญญาปฏิบัติ ปฏิบัติให้ได้ผลดีทุกๆ ระดับ ทั้งระดับปัจเจก องค์กร ไปจนถึงระดับนโยบาย

ระบบปัญญาประกอบด้วยระบบการศึกษา – การวิจัย – ข้อมูลข่าวสารและการสื่อสาร

ที่กล่าวมาข้างต้นข้อ ๑ – ๘ ล้วนต้องการปัญญา แต่ระบบการศึกษาของเราในรอบ ๑๐๐ ปีที่ผ่านมาไม่ได้ทำหน้าที่สร้างปัญญาโดยรวมให้สังคมไทยทำเพียงการสอน การท่องวิชา มหาวิทยาลัยควรจะเป็นหัวรถจักรทางปัญญาก็ไม่ได้ทำบทบาทนั้น ทำง่ายๆ เพียงการสอนตามตำรา การสื่อสารควรจะทำให้คนรู้ความจริงอย่างทั่วถึง มีเหตุมีผล มีปัญญาและใช้ปัญญา ก็ห่างไกลหรือทำตรงข้าม

ประเทศไทยจึงอ่อนแอทางปัญญา

เป็นต้นเหตุที่แท้จริงของวิกฤต และการออกจากวิกฤตไม่ได้

หลังปฏิรูป ระบบการศึกษาก็คงจะทำเหมือนเดิม มหาวิทยาลัยก็คงจะทำเหมือนเดิม การสื่อสารก็คงจะทำเหมือนเดิม เพราะระบบเหล่านี้ไม่มีความไวต่อการเปลี่ยนแปลง กระทรวงศึกษาและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาก็คงทำอะไรให้ได้มรรคได้ผลได้ยาก ระบบการศึกษาได้กลืนกินรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการไปคนแล้วคนเล่าโดยไม่สามารถทำให้ระบบการศึกษาเป็นระบบที่สร้างความเข้มแข็งทางปัญญา

ขอเตือนความจำว่าเราเคยมีคนไทยที่ดีที่สุด และฉลาดที่สุดคนหนึ่งที่เคยเป็นเลขาธิการสภาการศึกษา และเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ คือ ศาสตราจารย์ ดร.ลิปนันท เกตุทัต ท่านเคยเป็นรัฐมนตรีกระทรวงอื่นด้วย ท่านบอกผมว่า การศึกษานี้กดดันนโยบายก็ไม่มีอะไรสนองตอบกลับมาเลย

แต่เราไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากทำให้ระบบการศึกษา - การวิจัย - ข้อมูลข่าวสารการสื่อสาร สร้างความเข้มแข็งทางปัญญาให้ประเทศไทยโดยเร็วที่สุด การบริหารธรรมดาผ่านกระทรวงทบวงกรมคงทำให้เกิดขึ้นไม่ได้ แต่ต้องบริหารเชิงยุทธศาสตร์ ยุทธศาสตร์ทางปัญญาเป็นเรื่องสำคัญที่สุด

๔.

ระบบการเมือง - ระบบราชการ - ระบบการศึกษา

ต้นเหตุแห่งระบบการบริหารประเทศที่ล้มเหลว

สามเหลี่ยมแห่งพลังการบริหารประเทศ (รูปที่ ๒) ประกอบด้วย

- (๑) ระบบการเมือง - พลังอำนาจทางการตัดสินใจสูงสุด
- (๒) ระบบราชการ - พลังอำนาจทางการปฏิบัติ

(๓) ระบบการศึกษา – พลังอำนาจทางปัญญา

รูปที่ ๒ สามเหลี่ยมพลังแห่งการบริหารประเทศให้ได้ผล ทั้ง ๓ พลังนี้อ่อนแอ

ทั้ง ๓ ต้องบรรจบเชิงเกื้อหนุนซึ่งกันและกัน การตัดสินใจทางการเมือง และการปฏิบัติของระบบราชการล้วนต้องใช้ปัญญา แต่ระบบการศึกษาไม่สามารถสร้างความเข้มแข็งทางปัญญาได้ ระบบการเมืองและระบบราชการก็ไม่สามารถอำนวยให้ระบบการศึกษาสร้างความเข้มแข็งทางปัญญา

ความอ่อนแอของระบบทั้ง ๓ เป็นความอ่อนแอแยกกำลัง ๓ ซึ่งส่งผลต่อกันและกัน เป็นวัฏจักรแห่งการบริหารประเทศที่อ่อนแอ เป็นที่มาของความถดถอยและวิกฤต ความอ่อนแอของทั้ง ๓ ระบบมีต้นตอรากเหง้าของมัน ซึ่งเราจะต้องเข้าใจและแก้ไข

ความอ่อนแอของระบบการเมือง มาจากประชาชนส่วนใหญ่ยากจนและอยู่ในระบบอุปถัมภ์ต้องการที่พึ่งพิง นักการเมืองคือผู้อุปถัมภ์และที่พึ่งพิง เขาอาจจะไม่เหมาะกับการไปทำหน้าที่นิติบัญญัติและบริหารประเทศ แต่เขาเป็นคนที่ได้รับการเลือกตั้ง ในการอุปถัมภ์ประชาชนที่ยากจนและต้องการพึ่งพิง เขาต้องเสียค่าใช้จ่ายมาก ก็ต้องมีที่มาของรายได้ที่จะมาชดเชยกับรายจ่าย เช่น มีนายทุนมาซื้อตัวและจ่ายรายได้ให้เป็นประจำ เกิดปรากฏการณ์ผู้แทนราษฎรไปเรียกส่วนแบ่งจากงบจังหวัด เกิดปรากฏการณ์ที่รัฐมนตรีทำงานไม่เป็นแต่มีพรรค

พวกที่ไปตั้งวงดูตลกจากงบประมาณของกระทรวงต่างๆ นายกรัฐมนตรีก็มาจากการเมืองแบบนี้ สภาพการเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจสังคมจึงไม่เอื้ออำนวยให้มีระบบการเมืองที่บริหารประเทศได้ดี

หลังการปฏิรูปรัฐธรรมนูญและกฎหมาย พฤติกรรมทางการเมืองก็คงจะไม่เปลี่ยน จะทำอย่างไรวัฏจักรความเลวร้ายจะไม่กลับมาอีก **อาจต้องแยกอำนาจนิติบัญญัติและอำนาจบริหารออกจากกัน** มีการสร้างความเข้าใจในหมู่ประชาชนอย่างกว้างขวางว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีหน้าที่ทางนิติบัญญัติ แต่ที่ฟังฟังเฉพาะหน้าของราษฎรอยู่ที่ผู้นำท้องถิ่น ควรพิจารณาผลดีผลเสียของการเลือกนายกรัฐมนตรีโดยตรง โดยมีกระบวนการตรวจสอบของประชาชนว่าผู้มาลงรับเลือกตั้งเป็นนายกรัฐมนตรีเป็นผู้มีประวัติแห่งความสุจริต สติปัญญา และความสามารถ อาจลองใช้ระบบนี้ชั่วคราวก็ได้ ถ้าไม่ได้ผลดีจะกลับไปใช้ระบบสภาผู้แทนราษฎรเลือกนายกรัฐมนตรีเหมือนเดิมก็ได้

ความอ่อนแอของระบบราชการ เกิดจากการรวมศูนย์อำนาจและการถูกครอบงำโดยระบบการเมือง ระบบราชการรวมศูนย์อำนาจไว้ที่ส่วนกลาง การรวมศูนย์อำนาจคือการตัดขาดขณะที่การพัฒนาคือการเชื่อมโยง การใช้อำนาจทำให้ขาดปัญญา การถูกครอบงำอย่างเบ็ดเสร็จโดยฝ่ายการเมือง ทำให้ระบบราชการเศร้าหมอง หมดศักดิ์ศรี หมดศักยภาพ การวิ่งเต้นเส้นสายสู่ตำแหน่งทำให้คนดีมีปัญหาถูกกีดกันออกไป ได้คนประจบสอพลอและยอมตัวเป็นเครื่องมือ คอรัปชันให้นักการเมืองเข้ามาดำรงตำแหน่ง ความเสื่อมก็เกิดขึ้นโดยทั่วตลอด

ต้องปฏิรูประบบราชการให้เป็นอิสระ มีศักดิ์ศรี มีความรู้ ปรับตัวจากการใช้อำนาจสั่งการมาเป็นสนับสนุนชุมชนท้องถิ่น ภาคประชาสังคมและภาคอื่นๆ เชิงนโยบายและเชิงวิชาการ ซึ่งต้องใช้ปัญญา มีระบบการคัดเลือกผู้รับราชการและผู้ดำรงตำแหน่งบริหารที่เป็นอิสระและมีคุณภาพ ชุนยัตเซ็นส่งเสริมให้มีรัฐธรรมนูญ ๕ อำนาจ เห็นว่า ๓ อำนาจตามแบบตะวันตกไม่พอ อีก ๒ อำนาจ คือ อำนาจการรับคนเข้ารับราชการ กับอำนาจการตรวจสอบ ที่จริงที่ว่า ๓ อำนาจ คือ นิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการนั้นเหลือ ๒ อำนาจเท่านั้น เพราะสภาผู้แทนราษฎรกับรัฐบาลนั้นเป็นอำนาจเดียวกัน และถ้าอำนาจนี้ไม่ถูกต้องแต่ครอบงำระบบราชการด้วยก็ไม่มีอะไรคานความไม่ถูกต้องไม่ให้แผ่สำรานทั่วไป

ความอ่อนแอของระบบการศึกษา ระบบการศึกษาปัจจุบันเกิดตั้งแต่ครั้ง ร.๕ เป็นปฏิริยาต่อการที่มาอำนาจตะวันตกเข้ามาคุกคามประเทศไทยและประเทศเพื่อนบ้าน ประเทศไทยตกใจในมหิทธานุภาพอันใหญ่โตของยุโรป คิดว่าเรามีความรู้เราไม่มีความรู้ เลยคิดการศึกษาแบบ “ต่อท่อความรู้” จากยุโรปมาไทย ซึ่งก็จำเป็นในระยะแรก แต่ทำเช่นนั้นนานเกินจนการศึกษาเป็นเพียงการถ่ายทอดวิชาเท่านั้น ซึ่งคับแคบเกินและไม่เพียงพอต่อการสร้างความเข้มแข็งทางปัญญา แต่การศึกษาก็ทำกันเพียงแค่นั้นตั้งแต่อนุบาลถึงมหาวิทยาลัย และเคยชินอยู่กับการทำอย่างนั้น โดยทำอย่างอื่นไม่เป็น ระบบการศึกษาจึงไม่สามารถสร้างความเข้มแข็งทางปัญญาให้ประเทศ

ความจริงระบบการศึกษาเป็นระบบที่ใหญ่มาก ถ้าเป็นระบบที่สร้างปัญญาอย่างบูรณาการไปกับการพัฒนาประเทศทั้งหมด จะเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดที่ทำให้ประเทศพ้นวิกฤต

เกือบจะมองไม่เห็นว่หลังมีรัฐธรรมนูญใหม่และแก้กฎหมาย พฤติกรรมของระบบการศึกษาจะเปลี่ยนไปได้อย่างไร แต่ถ้าผู้รู้ทั้งหลายทั้งในสภาปฏิรูปและนอกสภาปฏิรูปสามารถสร้างกลไกอะไรที่จะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของระบบการศึกษาได้ก็จะเป็นคุณอย่างยิ่ง เป็นที่รู้กันว่าสิ่งที่จะเปลี่ยนพฤติกรรมของมนุษย์และองค์กรมากที่สุด คือ ระบบการเงิน

ไม่มีหวังว่ากระทรวงศึกษาธิการ ด้วยการทำงานอย่างเคยจะเปลี่ยนพฤติกรรมของระบบการศึกษาได้ กระทรวงต่างๆก็เช่นเดียวกันที่บริหารเชิงยุทธศาสตร์ไม่เป็น การบริหารประเทศต่อไปจะบริหารกระทรวงต่างๆ ไปอย่างเคยคงจะไม่ได้ผลแต่ต้องการการบริหารเชิงยุทธศาสตร์

๕.

การบริหารเชิงยุทธศาสตร์

การบริหารราชการตามกระทรวงทบวงกรมไปตามปรกติยากที่จะได้ผลในเรื่องใหญ่ๆยากๆ เพราะระบบราชการแยกส่วนและไม่มีสมรรถนะในการเผชิญสิ่งยาก อีกทั้งรัฐมนตรีและข้าราชการประจำก็มีขีดจำกัด ตัวอย่างมีมากมายที่กระทรวงทำงานไม่ได้ผล ขอยกตัวอย่างให้ดูสัก ๑ เรื่อง

ในช่วงรัฐบาลทักษิณ วันหนึ่งผมพบ พล.อ.ชวลิต ยงใจยุทธ รองนายกรัฐมนตรี ซึ่งกำกับดูแลเรื่องป้องกันปราบปรามยาเสพติด (ปปส.) กับ พล.ต.อ.ชิดชัย วรรณสถิตย์ เลขาธิการ ปปส. ซึ่งผมคุ้นเคยทั้งคู่ ผมบอกว่า “จิว เรื่องยาเสพติดนี้มันจะไปชนเรื่องความยากจน” ถ้าแก้ความยากจนไม่ได้ก็จะแก้เรื่องยาเสพติดไม่ได้ ทั้งสองท่านไปเสนอนายกฯ ตั้ง **คตจ.** (คณะกรรมการต่อสู้เอาชนะความยากจน) มีผมเป็นที่ปรึกษา เมื่อประชุมทุกกระทรวงเพื่อทำแผนต่อสู้เอาชนะความยากจน กระทรวงต่างๆ เสนอแผนงานมารวมกันแล้วเป็นงบประมาณ ๘๗,๐๐๐ ล้านบาท แต่ดูแล้วไม่มีหวังว่าจะแก้ความยากจนได้เลย ผมถามรองเลขาธิการสภาพัฒน์ฯ ที่ร่วมประชุมว่ามีทางอย่างไรหรือไม่ที่จะประสานให้การใช้บ ๘๗,๐๐๐ ล้านแก้ความยากจนได้จริง ท่านรองฯ ตอบว่า “ไม่มีทางครับ อ้อยเข้าปากช้างแล้ว”

เห็นไหมครับ นี่ขนาดรองนายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นอดีตนายกรัฐมนตรีมากำกับการเองยังไม่สามารถทำให้กระทรวงต่างๆทำงานใหญ่ที่ยาก เช่น แก้ความยากจนได้

มีปัญหาที่ใหญ่และยากอีกจำนวนมาก ซึ่งมองไม่เห็นว่าการบริหารราชการเชิงกระทรวงไปตามปรกติ จะทำให้ได้ผลอย่างไร นี่เป็นที่มาของข้อเสนอ**การบริหารเชิงยุทธศาสตร์** โดยเมื่อมีเรื่องใหญ่ๆ อะไรที่สำคัญและต้องการความร่วมมือข้ามกระทรวงต้องใช้ข้อมูล ความรู้ สติ ปัญญา และฝีมือการจัดการอย่างเอกอุ ให้นายกรัฐมนตรีตั้ง**คณะทำงานยุทธศาสตร์** ในเรื่องนั้นๆ โดยกลั่นกรองเชิญคนที่เก่งสุดยอดในเรื่องนั้นๆ และทำงานทางยุทธศาสตร์เป็น เข้ามาเป็นคณะทำงานควรมีทหารและนักธุรกิจร่วมด้วย ข้าราชการพลเรือนและอาจารย์มหาวิทยาลัยส่วนมากทำงานเชิง

ยุทธศาสตร์ไม่เป็น แต่ทหารและนักธุรกิจที่จะทำงานให้บรรลุเป้าหมายเขาต้องทำงานเชิงยุทธศาสตร์

คณะทำงานทางยุทธศาสตร์ต้องมีฝ่ายสนับสนุนที่เข้มแข็งเพราะต้องรู้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องทั้งหมด เพื่อมาวิเคราะห์ สังเคราะห์เป็นยุทธศาสตร์และการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์

คณะทำงานยุทธศาสตร์ไม่ได้มีอำนาจเหนือ **กรม.** หรือกระทรวง ทบวง กรม นายกรัฐมนตรีเป็นผู้ใช้อำนาจ แต่คณะทำงานยุทธศาสตร์สร้างความเข้าใจที่ตรงกัน ระหว่างผู้เกี่ยวข้องทั้งหมดทุกประเภทและทุกระดับรวมทั้ง **กรม.** กองทัพ ตลอดไปจนถึงสื่อมวลชนและภาคประชาชนที่เรียกว่า**สร้างวิสัยทัศน์และเป้าหมายร่วม** ในการสร้างวิสัยทัศน์และเป้าหมายร่วมต้องการการสื่อสารอย่างมหาศาล หลังจากนั้นคณะทำงานยุทธศาสตร์ประสานการปฏิบัติ ประเมินผลการปฏิบัติ และปรับการปฏิบัติให้ดีขึ้นเรื่อยๆ

ลองนึกภาพผลจากการที่นายกรัฐมนตรีมีคณะทำงานยุทธศาสตร์ช่วยแบบนี้ (กองทัพจะคุ้นเคยกับงานแบบนี้มากกว่าฝ่ายพลเรือน) กับการที่บริหารผ่านกระทรวง ทบวง กรม ว่าจะแตกต่างกันเพียงใด

นายกรัฐมนตรีอาจตั้งคณะทำงานยุทธศาสตร์หลายคณะตามเรื่องใหญ่ๆ ที่ต้องการทำให้สำเร็จ เช่น

- ยุทธศาสตร์ทางปัญญา (การศึกษา – วิจัย – สื่อสาร)
- ยุทธศาสตร์การจัดการทรัพยากรอย่างเป็นธรรม
- ยุทธศาสตร์ดับไฟใต้
- ยุทธศาสตร์สร้างพลังพลเมือง
- ยุทธศาสตร์เพิ่มความสามารถในการแข่งขันทางเศรษฐกิจ
- ยุทธศาสตร์ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศและสันติภาพ

ฯลฯ

ยุทธศาสตร์การสื่อสาร ซึ่งรวมอยู่ในยุทธศาสตร์ทางปัญญานั้น ถ้าทำได้ดีประเทศจะพ้นวิกฤตและก้าวหน้าโดยรวดเร็ว

๖.

ข้อเสนอเรื่องนายกรัฐมนตรีกับสภายุทธศาสตร์ชาติ

ประเทศไทยติดขัด ถดถอย และวิกฤต เพราะขาดการบริหารประเทศโดยใช้ปัญญา

ถ้ายังเป็นอย่างนี้ต่อไปคนไทยจะลำบากขึ้นเรื่อยๆ ต้องตรากตรำทำงานหนักแต่ยากจน เพราะประเทศที่ฉลาดกว่า อย่างประเทศเพื่อนบ้านเล็กๆ ก็จะมาใช้เราทำมาหาเลี้ยงให้เขาร่ำรวย เพราะเขาฉลาดกว่าเรา เราจะตกสภาพ (ขอโทษ) เหมือนวัวเหมือนควายที่ต้องทำงานหนักแต่ผลประโยชน์คนอื่นเอาไป เมื่อเราไม่สามารถจัดสรรทรัพยากรอย่างเป็นธรรมเราก็จะทะเลาะและขัดแย้งกันมากขึ้นเรื่อยๆ

ประเทศไทยอยู่ท่ามกลางโลกที่ขัดแย้งทางเศรษฐกิจและอุดมการณ์ ซึ่งทำให้ความรุนแรงขยายตัวมากขึ้นเรื่อย ๆ ถ้าเราไม่มีปัญญารู้เท่าทัน ก็จะถูกลากจูงหรือตกเข้าไปอยู่ในความขัดแย้งอย่างช่วยตัวเองไม่ได้

การมีปัญญาและการบริหารประเทศด้วยปัญญาจึงสำคัญที่สุด

แต่สังคมไทยไม่มีวัฒนธรรมทางปัญญา เพราะอยู่ภายใต้วัฒนธรรมอำนาจมาช้านาน การทำอะไรๆ จึงไม่นิยมใช้ความรู้และการเรียนรู้ รัฐมนตรีของประเทศที่เจริญเขามีความรู้และใช้ความรู้ รัฐมนตรีของเรามักกว้างเปล่าแต่นิยมใช้อำนาจ

มหาวิทยาลัยก็มีใครวิจัยสร้างความรู้ การวิจัยที่พอมีอยู่บ้างก็ไม่มีใครสนใจนำไปสังเคราะห์เป็นนโยบายและยุทธศาสตร์ เพราะผู้บริหารประเทศคือนายกรัฐมนตรีและ **กรม**. ไม่นิยมใช้ความรู้ ถ้าฝ่ายบริหารเรียกร้องความรู้เพื่อใช้งานในการพัฒนานโยบายในการตัดสินใจและในการปฏิบัติ เมื่อมี demand ก็จะมี supply คือ ฝ่ายสร้างความรู้จะอยู่อย่างเฉยไม่ได้อีกต่อไป แต่ถ้าไม่มี demand คือฝ่ายบริหารไม่ต้องการใช้ความรู้ ฝ่ายสร้างความรู้ก็จะจอดสนิทตลอดแนว มีวิจัยกะหромกะแหมม แล้วก็ไม่มีใครเอาไปใช้งาน มหาวิทยาลัยจึงเป็นมหาวิทยาลัยอย่างที่เป็น คือไม่เป็นหัวรถจักรทางปัญญาพาชาติออกจากวิกฤต

ต้องตัดวงจรอุปาทนธรรมนี้ให้ได้ นั่นคือมีนายกรัฐมนตรีที่ต้องการใช้ปัญญาในการบริหารประเทศ หรือ **สัมมานายกรัฐมนตรี** กับการมี **สภายุทธศาสตร์ชาติ** เป็นเครื่องมือของนายกรัฐมนตรี

นายกรัฐมนตรีมีฐานที่มาจากประชาชนตามระบอบประชาธิปไตย เป็นผู้ใช้อำนาจบริหารสูงสุด ส่วนว่าทำอะไรจะได้นายกรัฐมนตรีที่นิยมใช้ปัญญาก็ต้องไปว่ากันในเรื่องปฏิรูปการเมือง

สภายุทธศาสตร์ชาติ เป็นองค์กรทางปัญญารวบยอดสูงสุดที่ช่วยฝ่ายอำนาจคือนายกรัฐมนตรีให้สามารถใช้อำนาจด้วยปัญญา

สภายุทธศาสตร์ประกอบด้วยบุคคลเพียง ๑๐ – ๑๕ คน ที่คัดเลือกกลั่นกรองมาเป็นอย่างดีว่าสุจริตไม่ทำเพื่อตนเอง ทรงปัญญาสูงสุด ใช้ข้อมูลความรู้ที่แม่นยำมาวิเคราะห์ สังเคราะห์ เป็นนโยบายและยุทธศาสตร์ เพื่อช่วยนายกรัฐมนตรีในการตัดสินใจทางนโยบายและยุทธศาสตร์

สภายุทธศาสตร์ชาติต้องเข้าถึงข้อมูลและข้อความรู้ทุกประเภท ทั้งภายในและภายนอกประเทศทั่วโลก และสามารถเรียกร้องให้มีการวิจัยเพิ่มเติมถ้าความรู้ที่มียังไม่พอ

การมีสภายุทธศาสตร์ชาติที่รู้จักสืบค้นฟ้ามหาสมุทร เป็นปัญญารวบยอดสูงสุดของชาติคอยช่วยนายกรัฐมนตรี จะทำให้นายกรัฐมนตรีสามารถบริหารประเทศได้ด้วยปัญญาสูงสุด เมื่อผู้บริหารสูงสุดใช้ปัญญาอย่างนี้จะส่งกระแสความต้องการสร้างปัญญาลงไปตลอดแนว ทั้งองค์กรสนับสนุนการวิจัย เช่น สภาวิจัยแห่งชาติ **สกว.** และอื่น ๆ และองค์กรทำวิจัย เช่น มหาวิทยาลัยและสถาบันการศึกษาต่างๆ และสถาบันวิจัย เรียกว่าระบบปัญญาทั้งหมดจะตื่นจากความหลับใหลนำไปสู่การก่อเกิดทางปัญญาของประเทศไทย

สำหรับองค์ประกอบของยุทธศาสตร์ชาติอาจเริ่มต้นให้ได้คน ๔ – ๕ คน ที่แน่ใจจริงๆ คน ๔- ๕ คน ที่เป็นของแท้เขาจะรู้ว่าใครอีกบ้างที่เป็นของแท้ ถ้าเริ่มได้ดังนี้ และให้สมาชิกสภายุทธศาสตร์ชาติเลือกสรรคนเข้ามาต่ออายุขององค์กร โดยอย่าให้อำนาจเข้าไปยุ่งเกี่ยว ก็จะสามารถรักษามาตรฐานคุณภาพของสภายุทธศาสตร์ชาติไว้ได้อย่างต่อเนื่อง

การมีคณะทำงานยุทธศาสตร์ในเรื่องต่างๆ และการมีสภายุทธศาสตร์ชาติ ช่วยนายกรัฐมนตรี จะสร้างนักยุทธศาสตร์การพัฒนาเก่งๆ ให้ประเทศจำนวนมาก และกระตุ้นระบบปัญญาของประเทศให้เข้มแข็งขึ้นมาทั้งระบบ สามารถพาประเทศออกจากการติดกับแห่งความไร้สมรรถนะ ไปสู่ประเทศไทยยุคใหม่ ที่มีความเจริญอย่างแท้จริง